

Un thriller addictiu que s'ha convertit
en un fenomen mundial

MENTI DERS

fanbooks

e. lockhart

e. lockhart

MENTI DERS

Traducció de Mercè Santaulària

Fanbooks

Títol original: *We Were Liars*

© del text, E. Lockhart, 2014

© de la traducció: Mercè Santaulària, 2015

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Fotografia de la coberta: © 2014 getty images/hang-gg

Mapa i arbre familiar: © 2014, Abigail Daker

Primera edició: octubre del 2015

Primera edició en aquesta presentació: juny del 2023

ISBN: 978-84-19150-67-7

Dipòsit legal: B. 9.874-2023

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

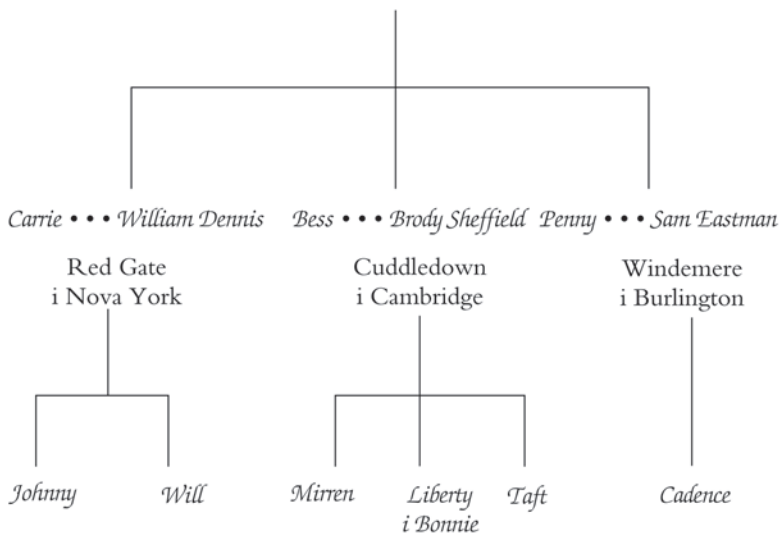
A Grup62 agraiem que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Arbre genealògic dels Sinclair

Harris Sinclair i Tipper Taft
Clairmont i Boston

1

Benvinguts a la meravellosa família Sinclair.

Entre nosaltres no hi ha cap delinqüent.

No hi ha cap toxicòman.

No hi ha cap fracassat.

Els Sinclair som atlètics, alts i atractius. Som demòcrates adinerats. Mostrem amplis somriures, tenim les barbetes cisellades i els nostres serveis de tennis són contundents.

Tant hi fa que el divorci ens esquinci el cor fins al punt que amb prou feines pot bategar. Tant hi fa que els diners del fons fiduciari s'estiguin acabant, que les factures impagades de la targeta de crèdit s'acumulin al marbre de la cuina. Tant hi fa que hi hagi un munt de pots de pastilles a la tauleta de nit.

Tant hi fa si un de nosaltres està bojament enamorat, desesperadament enamorat.

Tan i tan

enamorat

que caldrà prendre mesures

igual de desesperades.

Som els Sinclair.

No som persones necessitades, dependents.

Nosaltres no ens equivoquem.
Vivim, si més no a l'estiu, en una illa privada prop de
la costa de Massachusetts.
Això és tot el que et cal saber, segurament.

2

Em dic Cadence Sinclair Eastman.

Visc a Burlington, Vermont, amb la mare i tres gossos.
Estic a punt de fer divuit anys.

Tinc un carnet de biblioteca molt utilitzat i poca cosa
més, tot i que és cert que visc en una casa magnífica ple-
na d'objectes cars i inútils.

Abans era rossa, però ara duc els cabells foscos.

Abans era forta, però ara sóc dèbil.

Abans era bonica, però ara tinc un aspecte malaltís.

És cert que sofreixo migranyes des de l'accident.

És cert que no puc sofrir els imbècils.

M'agrada el matís, el joc de paraules. T'hi has fixat?
Sofrir migranyes. No sofrir els imbècils. La paraula té
gairebé el mateix significat que en la primera frase, però
no del tot.

Sofrir.

Es podria dir que significa «suportar», «aguantar», «re-
sistir», però no és ben bé així.

El meu relat comença abans de l'accident. El juny de
l'estiu que tenia quinze anys, el meu pare va fugir amb
una dona a qui estimava més que a nosaltres.

El pare era un professor molt normalet d'Història Militar. Jo l'adorava, en aquella època. Duia americanes de *tweed* i estava molt prim. Prenia te amb llet. Li encantaven els jocs de taula i sempre em deixava guanyar; li encantaven les embarcacions i em va ensenyar a anar amb caiac; li encantaven les bicicletes, els llibres i els museus d'art.

Mai no li van agradar els gossos, i aquest va ser el senyal, doncs, de fins a quin punt estimava la mare, ja que deixava que els nostres golden retrievers dormissin als sofàs i també els duia a passejar cinc quilòmetres cada matí. Mai no li van agradar els meus avis, tampoc, i aquest va ser el senyal de fins a quin punt ens estimava a la mare i a mi, ja que passava els estius a Windemere House, a Beechwood Island, escrivint articles de guerres lliurades feia anys i panys i fent bona cara als parents durant els àpats.

Aquell juny, l'estiu dels quinze, el pare va anunciar que se n'anava, i va marxar al cap de dos dies. Va dir a la mare que no era un Sinclair i que ja no podia intentar ser-ho durant més temps. No podia somriure, no podia mentir, no podia formar part d'aquella meravellosa família que vivia en cases meravelloses.

No podia. No podia. No ho faria.

Ja havia llogat una furgoneta per a la mudança. També havia llogat una casa. El pare va col·locar l'última maleta al seient del darrere del Mercedes —la mare, doncs, es quedaria només amb el Saab— i en va engegar el motor.

Llavors va agafar una pistola i em va disparar al pit. Vaig caure damunt la gespa. La bala em va fer un bon forat i el cor em va sortir de la caixa toràctica i va acabar rodolant per les flors del jardí. La sang em sortia a raig per la ferida, en dolls constants,

i després pels ulls,
per les orelles,
per la boca.

Feia gust de sal i fracàs. La lluiïssor vermella de la vergonya de no ser estimada va xopar la gespa de davant de casa, les pedres del caminet, els graons del porxo. El meu cor es contraïa espasmòdicament entre les peònies com una truita de riu.

La mare em va etzibar que em controlés.

Comporta't amb normalitat, ara, em va demanar. Ara mateix, va dir.

Perquè ets normal. Perquè ho pots ser.

No facis una esceneta, em va dir. Respira i aixeca't.

Vaig fer el que em deïa.

Ara només la tenia a ella.

La mare i jo vam alçar les nostres barbetes cisellades quan el pare va enfilat pendent avall amb el cotxe. Llavors vam entrar a casa i vam llençar a les escombraries els regals que ens havia fet ell: joies, roba, llibres; tot. Els dies següents, ens vam desempallegar del sofà i les butaques que els pares havien comprat junts. Vam llençar la porcellana, la coberteria de plata i les fotografies del casament.

Vam comprar mobles nous. Vam contractar un decorador. Vam fer una comanda de coberteria Tiffany. Vam passar tot un dia recorrent galeries d'art i vam adquirir quadres per omplir els buits de les parets de casa.

Vam demanar als advocats de l'avi que asseguressin les possessions de la mare.

Llavors vam fer l'equipatge i ens en vam anar a Beechwood Island.

3

La Penny, la Carrie i la Bess són les filles de la Tipper i en Harris Sinclair. En Harris va fer la seva fortuna quan tenia vint-i-un anys, en sortir de Harvard, i la va augmentar amb negocis que no em vaig amoïnar mai a entendre. Va heretar cases i terres. Va prendre decisions encertades a la Borsa. Es va casar amb la Tipper i la va confinar a la cuina i el jardí. La mostrava coberta de perles i en vaixells de vela. Ella n'estava encantada, es diria.

L'únic fracàs de l'avi va ser no haver tingut cap fill, cap noi, però tant hi feia. Les filles dels Sinclair estaven bronzejades i eren una benedicció. Altes, alegres i riques, aquelles noies semblaven princeses d'un conte de fades. Eren conegudes a tot Boston, Harvard Yard i Martha's Vineyard pels seus càrdigans de caixmir i les seves esplèndides festes. Havien nascut per ser llegenda. Havien nascut per tenir un príncep, per anar als centres educatius més exclusius i prestigiosos, per tenir figuretes d'ivori i cases majestuoses.

L'avi i la Tipper estimaven molt les noies, totes tres igual. Primer la Carrie, després la Penny i llavors la Bess, i altra vegada la Carrie. Els casaments de les filles es van celebrar ostentosament, amb salmó i arpistes, i seguidament van arribar els néts rossos i els gossets simpàtics i també rossencs. En aquella època, no hi havia ningú més orgullós de les filles, d'aquelles precioses noies americanes, que la Tipper i en Harris.

Van construir tres cases a la seva escarpada illa privada i van triar un nom per a cadascuna: Windemere per a la Penny, Red Gate per a la Carrie i Cuddledown per a la Bess.

Jo sóc la gran dels néts Sinclair. Hereva de l'illa, la fortuna i les expectatives.

Vaja, segurament.

4

Jo, en Johnny, la Mirren i en Gat. En Gat, la Mirren, en Johnny i jo.

La família ens anomena els Mentiders, a tots quatre, i potser ens ho mereixem. Tenim pràcticament la mateixa edat, i els nostres aniversaris cauen tots a la tardor. Gairebé cada any que vam ser a l'illa, hi va haver problemes.

En Gat va començar a venir a Beechwood l'any que teníem vuit anys. L'estiu dels vuit, en dèiem.

Abans, la Mirren, en Johnny i jo no érem els Mentiders. Només érem cosins, i en Johnny era una murga perquè no li agradava jugar amb nenes.

En Johnny és tot energia, esforç i té la llengua mordaç. Quan érem petits, penjava les nostres Barbies pel coll o els disparava amb pistoles fetes amb Lego.

La Mirren és tot dolçor, curiositat i pluja. De petits, es passava les tardes amb en Taft i les bessones, xipollejant a la platja gran, mentre jo dibuixava en paper quadriculat i llegia a l'hamaca del porxo de Clairmont.

Llavors en Gat va venir a passar els estius amb nosaltres.

A la tieta Carrie la va abandonar el marit quan estava embarassada del germà d'en Johnny, en Will. No sé què va passar. La família no en parla mai. L'estiu dels vuit, en Will era un nadó i la Carrie ja s'havia emparellat amb l'Ed.

Aquest tal Ed era marxant d'art i adorava els nens. Vet

aquí l'únic que en vam saber quan la Carrie va anunciar que el portava a Beechwood, juntament amb en Johnny i el nadó.

Van ser els últims d'arribar-hi aquell estiu, i gairebé tots ens esperàvem a l'embarcador per arrossegar la barca. L'avi em va agafar a coll perquè pogués saludar en Johnny, que duia una armilla salvavides de color carabassa i cridava damunt la proa.

La iaia Tipper era al nostre costat. Es va allunyar un moment de la barca, es va ficar la mà a la butxaca i en va treure un caramel de menta. El va desembolicar i se'l va ficar a la boca.

Quan va tornar a mirar la barca, li va canviar l'expressió de la cara. Vaig forçar la vista per copsar el que havia vist ella.

La Carrie va sortir de la barca amb en Will recolzat al maluc. El menut duia una armilla salvavides groga per a nadons, d'on amb prou feines sobresortia una mata de cabells d'un ros claríssim. Es va sentir una cridòria de joia en veure el nen. Amb l'armilla que havíem dut tots de petits. I aquells cabells. Quina meravella que aquell infant que encara no coneixíem fos un Sinclair sense cap mena de dubtes.

En Johnny va saltar de la barca i va deixar caure l'armilla a l'embarcador. El primer que va fer va ser córrer fins a la Mirren i clavar-li un cop de peu. Seguidament me'n va clavar un a mi. Va etzibar una altra puntada a les bessones, es va acostar als avis i se'ls va plantar al davant.

—Que bé veure-us, àvia i avi. Espero que passem un bon estiu.

La Tipper el va abraçar.

—T'ho ha demanat la mare, que diguessis això, oi?

—Sí —va contestar en Johnny—. I també he de dir que m'alegro de tornar a veure-us.

—Bon minyó.

—Que me'n puc anar, ja?

La Tipper va fer un petó a la galta pigada del nen.

—Ja te'n pots anar, sí.

L'Ed va seguir en Johnny, després d'haver-se aturat a ajudar el personal a descarregar l'equipatge de la llanxa motora. Era alt i esvelt. Tenia la pell molt fosca. Pels ancestres indis, vam saber després. Duia ulleres de muntura negra i anava vestit amb roba urbana molt elegant: pantalons i americana de lli i camisa de ratlles. Els pantalons se li havien arrugat durant el viatge.

L'avi em va deixar a terra.

L'àvia Tipper premia fort els llavis. Llavors va deixar al descobert totes les dents i va fer unes passes endavant.

—Tu deus ser l'Ed. Quina sorpresa tan agradable.

Van fer una encaixada.

—Que no l'hi ha dit la Carrie, que veníem?

—És clar que sí.

L'Ed va passejar la mirada per la nostra blanquíssima família, i en acabat es va tombar cap a la Carrie.

—On és en Gat?

El van cridar, i el nen va aparèixer de dins la barca, traient-se l'armilla salvavides i amb la mirada abaixada mentre es descordava les sivelles.

—Mare, pare —va dir la Carrie—, hem portat el nebot de l'Ed perquè jugui amb en Johnny. Us presento en Gat Patil.